

Și, în timp ce stăteam cu Constantin într-o sală din aceea de ședințe silențioasă, cu scaune de pluș, de la ONU, lângă o rusoaică serioasă, musculoasă și nefardată, care era și ea translatoare, ca și Constantin, mă gândeam ce straniu e că nu-mi trecuse niciodată prin cap că n-am fost fericită pe de-a-ntregul decît pînă la nouă ani.

După aceea – cu toate fetele cercetașe și lecțiile de pian și lecțiile de acuarele și lecțiile de dans și tabăra de navigație, pentru care mama punea deoparte bănuș cu bănuș, și colegiul, cu adunarea în careu, în ceață, înainte de micul dejun, și plăcintele cu fundul ars și ideile noi ca niște focuri de artificii care-mi explodau în cap în fiecare zi – nu mai fusesem niciodată cu adevărat fericită.

Priveam prin rusoaica îmbrăcată într-un costum la două rînduri, care turuia ca o moară stricată expresie după expresie în propria ei limbă imposibil de învățat – despre care Constantin mi-a spus că asta e cea mai grea treabă, pentru că rușii nu aveau aceleași expresii ca și noi –, și-mi doream din toată inima să mă pot strecura înăuntrul ei și să-mi petrec restul vieții lătrînd o expresie după alta. Poate că nu m-ar fi făcut mai fericită, dar ar fi fost încă o pietricică de eficiență între toate celelalte pietricele.

Apoi Constantin și interpreta rusoaică și toată ceata de oameni negri și albi și galbeni care discutau acolo jos, în spatele microfoanelor etichetate, părără să se îndepărteze. Le vedeam gurile deschizîndu-se și închizîndu-se fără nici un sunet, de parcă stăteau pe puntea unui vapor care pleacă, lăsîndu-mă pe mine eșuată în mijlocul unei tăceri imense.

Am început să fac inventarul tuturor lucrurilor pe care nu știam să le fac.

Am început cu gătitul.

Bunica și mama erau așa de bune gospodine, că le lăsam pe ele să facă toată treaba. Întotdeauna încercau să mă învețe o rețetă sau alta, dar eu nu făceam decât să privesc și să spun „Da, da, înțeleg“. Dar indicațiile îmi intrau pe o ureche și-mi ieșeau pe alta și după aceea stricam întotdeauna ceea ce făceam, așa că nimeni nu mă puneau s-o mai fac o dată.

Îmi amintesc de Jody, cea mai bună și singura mea prietenă din primul an de colegiu, cum mi-a făcut omletă la ea acasă într-o dimineață. Avea un gust neobișnuit și, când am întrebat-o dacă a mai pus ceva înăuntru, mi-a spus că a pus cașcaval și praf de usturoi. Am întrebat-o cine a învățat-o să pună așa ceva și ea mi-a spus că nimeni, pur și simplu așa îi trecuse ei prin cap. Însă ea avea simț practic și se specializa în sociologie.

Nu știam nici stenografie.

Asta însemna că n-aveam șanse să găsec o slujbă bună după ce terminam facultatea. Mama îmi tot spunea că nimeni nu voia o absolventă de engleză și atât. Dar o absolventă de engleză care știa stenografie era cu totul altceva. Toată lumea ar fi vrut-o. Ar fi fost cerută de toți tinerii întreprinzători și ar fi transcris o scrisoare palpitană după alta.

Problema era că uram ideea de a servi bărbații în orice fel. Voiam să-mi dictez propriile scrisori palpitate. Pe deasupra, micile simboluri de stenografie din cartea pe care mi-o arătase mama păreau la fel de sinistre ca fie t timpul și d distanța totală.

Lista mea se lungea.

Dansam îngrozitor. N-aveam ureche muzicală. N-aveam simțul ritmului și în ora de gimnastică, atunci când trebuia să mergem pe o bîrnă îngustă, cu mâinile întinse și cu o

carte pe cap, întotdeauna cădeam. Nu știam să călăresc și nici să schiez, cele două lucruri pe care îmi doream cel mai tare să le pot face, pentru că erau prea costisitoare. Nu știam să vorbesc germana, nici să citesc din ebraică, nici să scriu în chineză. Nici măcar nu știam pe unde veneau pe harta lumii toate țările astea îndepărtate pe care le reprezentau delegații ONU din fața mea.

Pentru prima oară în viața mea, stînd acolo, în inima izolată fonon a clădirii ONU, între Constantin, care juca tenis și mai știa și să traducă, și fata din Rusia, cea care știa atîtea expresii, mă simțeam cumplit de necorespunzătoare. Problema era că fusem necorespunzătoare tot timpul, dar, efectiv, nu mă gîndisem la asta pînă atunci.

Singurul lucru la care eram bună era să cîștig burse și premii, dar epoca aceasta se aproia de sfîrșit.

Mă simțeam ca un cal de curse într-o lume fără piste de hipodrom sau ca un campion la fotbal studentesc îmbrăcat în costum și dus pe Wall Street, cu toate zilele de glorie adunate într-o cupă aurie, mititică, pusă pe șemineu, cu o dată gravată pe ea ca data de pe o piatră funerară.

Îmi vedeam viața ramificîndu-se înaintea mea ca smochinul cel verde din poveste.

Din vîrful fiecărei ramuri, ca o smochină grasă și movu-lie, îmi zîmbea și-mi făcea cu ochiul un viitor minunat. O smochină era un soț și un cămin fericit și copii, și altă smochină era o poetă de succes, și altă smochină era o profesoară strălucită, și altă smochină era Ee Gee, incredibilul editor, și altă smochină era Europa și Africa și America de Sud, și altă smochină era Constantin și Socrates și Attila și o ceată de alți iubiți cu nume stranii și profesii neobișnuite, și altă smochină era o campioană din lotul olimpic

feminin, și deasupra și dincolo de aceste smochine erau multe alte smochine, pe care nu le deslușeam prea bine.

Mă vedeam stînd în crăcana acestui smochin, moartă de foame, numai pentru că nu mă puteam hotărî pe care dintre smochine să o aleg. O voiam pe fiecare dintre ele, dar dacă alegeam una, însemna să le pierd pe toate celelalte, și, cum stăteam acolo, nefiind în stare să mă hotărăsc, smochinele începeau să se zbîrcească și se înnegreau și, una cîte una, cădeau la pămînt, buf, lîngă picioarele mele.

Restaurantul lui Constantin mirosea a ierburi aromate și-a mirosului și-a smîntînă. De cînd eram în New York nu reușisem să găsesc așa un restaurant. Nu găseam decît locuri din alea gen Raiul Hamburgerilor, unde se vînd hamburgeri uriași și supa zilei și patru feluri de prăjituri fanteziste la o tejghea foarte curată, în fața unei oglinzi lungi, strălucitoare.

Ca să ajungem în acest restaurant a trebuit să coborîm pe mai multe trepte luminate precar, spre un soi de pivniță.

Pereții afumați erau împînziți cu afișe turistice, ca o multitudine de ferestre cu vedere spre lacuri elvețiene și munți japonezi și savane africane, iar niște lumînări groase, prăfuite și puse în niște boluri de sticlă, care păreau să-și fi lăcrimat secole de-a rîndul ceara colorată – roșu peste albastru peste verde – într-o dantelă delicată, tridimensională, aruncau cîte un cerc de lumină în jurul fiecărei mese, deasupra căreia pluteau chipurile, îmbujorate și asemeni flăcărilor și ele.

Nu știu ce am mîncat, dar m-am simțit cu mult mai bine după prima înghițitură. Mi-a trecut prin gînd că viziunea mea cu smochinul și toate smochinele grase care se ofileau și cădeau la pămînt putea să-mi fi venit foarte bine din vidul profund al unui stomac gol.

Constantin tot umplea paharele noastre cu un vin grecesc dulce, cu gust de scoarță de pin, și m-am trezit că-i spun cum am de gând să învăț germana și să mă duc în Europa ca să fiu corespondent de război, ca Maggie Higgins¹.

Mă simțeam atît de bine cînd am ajuns la iaurtul cu gem de căpșuni, încît m-am hotărît să-l las pe Constantin să mă seducă.

De cînd Buddy Willard îmi povestise despre chelneriță, mă tot gîndisem că ar trebui să-mi găsec și eu pe cineva cu care să mă culc. Dacă mă culcam cu Buddy, nu se puneau totuși, pentru că tot ar fi avut un avans de o persoană față de mine, așa că trebuia să fie cu altcineva.

Singurul băiat cu care discutasem pe bune treaba asta cu culcatul împreună a fost un tip înverșunat din sud, cu un nas acvilin, student la Yale, care a venit într-un week-end la facultate și-a aflat că fata cu care avea întîlnire fugise cu un șofer de taxi cu o zi înainte. Cum fata locuise în căminul meu și eu eram singură în cămin în acea seară, a căzut în sarcina mea să-l înveslesc.

În cafeneaua din cartier, stînd ghemuiți într-un separeu discret, cu spătare înalte, unde sute de oameni își scrijeliseră numele în lemn, am băut cafea după cafea și am vorbit deschis despre sex.

Băiatul ăsta – Eric îl chema – spunea că i se pare dezgustător cum stau fetele de la facultatea mea pe verandă,

---

1. Marguerite „Maggie“ Higgins (1920-1966) – jurnalistă, laureată a Premiului Pulitzer, singura femeie corespondent de război din timpul conflictului din Coreea. A trimis reportaje și de pe cîmpul de luptă în cel de-al doilea război mondial, cînd a fost martoră la eliberarea lagărului Dachau și la procesul de la Nürnberg.

sub felinare și prin tufișuri, în văzul lumii, îmbrățișându-se nebunește înaintea orei de stingere de la unu, așa încît orice trecător le poate vedea. Un milion de ani de evoluție, spunea Eric cu amărăciune, și ce sîntem? Animale.

Apoi Eric mi-a povestit cum se culcase el cu prima lui femeie.

Fusese la o școală pregătitoare din sud, a cărei specialitate era să construiască gentlemeni desăvîrșiți, și era o regulă nescrisă că, pînă cînd absoluteai, trebuia să fi cunoscut o femeie. S-o fi cunoscut în sensul biblic, spusese Eric.

Așa că într-o sîmbătă Eric și cîțiva dintre colegii lui de clasă au luat un autobuz pînă în orașul cel mai apropiat și au făcut o vizită la un bordel faimos. Curva lui Eric nici măcar nu-și dăduse jos rochia. Era o femeie grasă, între două vîrste, vopsită roșcat, cu buze suspicios de groase și cu o piele șobolanie, și nu voise să stingă lumina, așa că Eric a avut-o sub un bec de douăzeci și cinci de wați mînjit de muște și n-a fost deloc pe măsura așteptărilor lui. A fost la fel de plictisitor ca și cînd te-ai duce la toaletă.

Eu am zis că dacă iubești o femeie, poate n-ar mai părea atît de plictisitor, dar Eric a spus că totul s-ar fi stricat la gîndul că și femeia asta era un animal ca toate celelalte, așa că, dacă ar fi iubit pe cineva, nu s-ar fi culcat cu ea niciodată. S-ar fi dus la o curvă, dacă trebuia, și ar fi ținut-o pe femeia pe care o iubea departe de toată treaba aia murdară.

La vremea aceea îmi trecuse prin cap că Eric ar putea fi persoana potrivită cu care să mă culc, din moment ce o făcuse deja și, spre deosebire de ceata normală de băieți, nu părea să aibă gînduri necurate și nici nu părea tîmpit cînd vorbea despre asta. Dar apoi Eric mi-a scris o scrisoare în care-mi spunea că i se pare că ar putea să mă iubească de-a binelea, eram așa de deșteaptă și de cinică și totuși